

Sygn. akt: I C 172/18 upr.

Na rozprawie dnia 29 sierpnia 2018 r. stawił się pełnomocnik powoda C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zawiadomiony o terminie, wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Pozwany M. W. nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Małgorzata Kłek
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Powód, C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 3 971,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wiarygodność wynika z umowy karty kredytowej zawartej przez wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A. z pozwanym w dniu 17.01.2014 r. o numerze nr (...), na mocy której pozwany otrzymał określone w umowie środki pieniężne. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania nie dokonując

na rzecz banku płatności w terminach i wysokości określonych w umowie, wobec czego bank wypowiedział umowę, a roszczenie banku wobec pozwanego stało się w całości wymagalne.

Dalej powód powołał się na umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 13.06.2013 r., na podstawie której D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył od S. C. Bank wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego na podstawie w/w umowy karty kredytowej. Następnie D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zawarł w dniu 29.09.2017 r. z C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowę przelewu wierzytelności odnoszącą się do wcześniej nabytych wierzytelności w ramach Umowy przelewu wierzytelności z dnia 13.06.2017 r., wobec czego C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty stał się wierzycielem pozwanego z tytułu w/w umowy.

Na dowód istnienia wierzytelności powód przedłożył umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 13.06.2017 r. zawartą pomiędzy S. C. Bank a D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (k. 38-43), wyciąg z elektronicznego załącznika nr 1b do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13.06.2017 r. (k. 14) , umowę przelewu wierzytelności zawartą w dniu 29.09.2017 r. pomiędzy D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty a C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty(k. 29 -36) , wydruk „Załącznik nr 2 do porozumienia do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.09.2017 r. pomiędzy (...) a C. 2 (...) (k. 15), wyciąg z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego z dnia 21.12.2017 r.(k. 13) oraz zawiadomienia o cesji wierzytelności (k. 17-18).

Pozwany M. W. zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13.06.2017r. (...) Bank S.A. zawarł z D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę sprzedaży wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 38-43)

W dniu 29.09.2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zawarł z C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 29- 33)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności, ani nawet jej istnienia. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda.

Przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 13.06.2017 r. zawarta pomiędzy (...) Bank S.A. a D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie. Zgodnie z w/w umową przedmiotem cesji miały być wierzytelności szczegółowo wskazane w Liście wierzytelności określone w Załączniku nr 1A w wersji papierowej oraz Załączniku nr 1B w formie elektronicznej, jednak załącznik ten nie został przedłożony. Dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika nr 1 B do umowy cesji - wykaz wierzytelności do Umowy Sprzedaży wierzytelności z dnia 13.06.2017 r.” W. ten nie jest dokumentem, stanowi bowiem jedynie wygenerowany automatycznie wydruk, który nie wiadomo w jakim trybie został sporządzony.

Podobnie przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności z 29.09.2017r. zawarta pomiędzy D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym a C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie. Zgodnie z w/w umową przedmiotem cesji miały być wierzytelności szczegółowo wskazane w Liście wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy w formie papierowej, jednak załącznik ten nie został przedłożony. Strony zawarły przy tym Aneks nr (...) z dnia (...) r. do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.09.2017 r., w którym ustaliły nowy termin przekazania załącznika nr 1 w formie papierowej i załącznika nr 2 w formie elektronicznej oraz porozumienie z dnia 19.10.2017 r. do tej umowy na mocy którego doszło do przekazania przez cedenta cesjonariuszowi Załącznika nr 1 i nr 2 do umowy. Do pozwu załączono obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „załącznik nr 2 do porozumienia do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.09.2017 r. pomiędzy (...) a C. 2 (...). Wyciąg ten nie jest dokumentem, stanowi bowiem jedynie wygenerowany automatycznie wydruk, który nie wiadomo w jakim trybie został sporządzony, nie stanowi też załącznika nr 1 obejmującego wierzytelności będące przedmiotem umowy.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 10), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umowami przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Powód załączył wprawdzie do pozwu kopię umowy o kredyt na zakup towarów i usług o nr (...), która miała zostać zawarta pomiędzy pozwanym M. W. a S. C. Bank w dniu 02.09.2013 r. (k.20- 21), jednak jest to inna umowa (zawarta w innej dacie, o innym numerze i przedmiocie) niż umowa wskazana w pozwie, z której wierzytelność miała być przedmiotem cesji na rzecz powoda. Również przedłożona przez powoda kopia bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 29.03.2015 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (k. 22- 24) dotyczy innej umowy niż wskazana w pozwie.

Z przedłożonych dokumentów nie wynika natomiast ani wysokość zobowiązania pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej.

Nie wiadomo wobec tego jakie były obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwanego określonych w umowie rat, ani jaka była pierwotna wysokość zobowiązania pozwanego. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

Dowodem istnienia zobowiązania pozwanego nie mogą być też zawiadomienia o cesji wierzytelności (k. 17,18) ani też propozycja porozumienia co do spełnienia świadczenia (k. 16), brak dowodu jego doręczenia pozwanemu, jak również dowodu, że pozwany uznał wynikające stąd zobowiązanie. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu

podpisanego przez pozwanego , z którego wynikałoby , że pozwany zawarł umowę , z której wynika dochodzona pozwem wierzytelność.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie, w szczególności nie wykazał istnienia dochodzonej pozwem wierzytelności. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.